

— Хора . . .

Азъ дръпвамъ лицето си отъ нейното, но все още я държа въ прегръдката си.

А въ това време, нѣкакво малко човѣче, дете, спира предъ насъ, майка му е на нѣколко крачки, и детето извиква, изненадано, съ Славчиния гласъ:

— А! Татко, татко! Какво правишъ тука? Чакаше ли ни?

И като се обръща къмъ Магда, вече на две крачки до насъ, весело продължава:

— Мамо-о, татко! Татко ни чакалъ! Доброто ми татенце!

И то се спуска къмъ мене, иска да скочи на колѣното ми.

Азъ вече съмъ отпусналъ Дана, оправямъ се, смутено ставамъ и забъркано:

— А, вие ли сте? . . . Добъръ вечеръ . . .

Дана, съ бледо лице на икона срѣдъ нощенъ мракъ, седи, изтръпнала, болна, измжчена. А Магда изведнажъ трепва, сякашъ иска да отстѣпи, сдържа се, бърже разбира станалото и съ едва-едва разтреперенъ гласъ, казва:

— А-а! Ти си билъ? Нищо! Славче, ела при мене. Татко ти се разговаря съ чуждъ човѣкъ. Сбогомъ! Ела, майко, ела, да вървимъ . . .

И тя отминава като сѣнка, горда сѣнка на сразенъ човѣкъ.

Детето каточели разбира по нейния гласъ, по необичайността на всичко, че тука става нѣщо. Скача отъ пейката, спуска се къмъ майка си, поколебава се, обръща глава къмъ мене, иска да каже нѣщо, кима съ главичка и тръгва. Но то не се сдържа и извиква:

— Татко, да си дойдешъ скоро при насъ, чувашъ ли?

— Добре, моето дете, ще си дойда!

А въ душата ми сякашъ е подкосена всѣка радостъ, всѣко желание. Азъ искамъ да се спусна следъ Магда, да я хвана за ржка и да не я пусна да ме отmine. Да ѝ кажа: какво да правя, помогни ми, азъ съмъ като удавникъ въ морето на живота . . . А при това азъ съмъ капитанътъ на малкото наше корабче . . . и азъ ви изпращамъ всички къмъ дъното . . . Но какво да правя? Какво да правя?

Дана глухо покашля. Притиска кърличка до устнитѣ си, и нѣкакъ изпитателно и виновно гледа. Като забелязва, че се вглеждамъ въ нея, тя взима ржката ми, стиска я мълчаливо сякашъ иска да ме подкрепи.

— Така! — казвамъ азъ, каточели се връщамъ отъ далече. И пакъ повтарямъ безъ да мисля нищо, подъ гнетана впечатлението отъ срѣщата и всичко което тя пробуди въ мене, — така!

А Дана отново се закашля и, най-после, продумва: